

MODTÆGET

21. 11. 2025

Kammeradvokaten
v/adv. Henrik Nedergaard Thomsen
Vimmelskaftet 47
1161 København K

J. nr. 12-2324

UDSKRIFT

af

DOMBOGEN FOR VESTRE LANDSRET

11

D O M

afsagt den 28. januar 2005 af Vestre Landsrets 9. afdeling
(dommerne Chr. Bache, Vogter og Bjerg Hansen)
i 1. instanssag V.L. B-2505-02

J [REDACTED]

mod

Patientskadeankenævnet

(Kammeradvokaten v/advokat Mette Brøgger Jensen, København).

Under denne sag, der er anlagt den 23. oktober 2002, har sagsøgeren, J [REDACTED], under domsforhandlingen nedlagt følgende påstande over for sagsøgte, Patientskadeankenævnet:

"Principal:

Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgerens méngrad udgør 20, og at sagsøgeren yderligere har krav på 8.100 kr. i tabt arbejdsfortjeneste til A [REDACTED] og yderligere på 15.600 kr. til sagsøgeren selv.

Subsidiært:

Landsretten afgør sagen og fastsætter méngrad, hvis landsretten afgør, at spørgsmålene om betaling af kr. 8.100 i tabt arbejdsfortjeneste til A [REDACTED] og yderligere betaling af kr. 15.600 til J [REDACTED] ikke kan gennemføres ønsker sagsøgeren, at Landsretten skal bedømme om indbetalingen af retsafgift for disse 2 poster kan bruges til at være indbetaling af retsafgift til forhøjelse af J [REDACTED] méngrad"

Sagsøgte har over for den principale påstand for så vidt angår størrelsen af varigt mén påstået frifindelse. Over for de øvrige led i den principale påstand har sagsøgte påstået afvisning, subsidiært frifindelse. Over for sagsøgerens subsidiære påstand har sagsøgte påstået afvisning.

Patientskadeankenævnet har den 20. februar 2002 truffet følgende afgørelse, der er meddelt sagsøgerens forældre, J [REDACTED]

██████████ og As ██████████, ved skrivelse af 23. april 2002:

"Ved breve af 4. marts 2001, 5. maj 2001 og 13. oktober 2001 har De klaget over Patientforsikringens afgørelser af 7. december 2000, 22. januar 2001, 26. april 2001 og 19. september 2001 ... for så vidt angår godtgørelsen for varigt mén og afslag på yderligere erstatning for Deres tidsforbrug og løn- tab i forbindelse med J ██████████ sygeperi- ode.

Patientskadeankenævnet har indhentet en udtalelse fra Patientforsikringen og tilsendt Dem en kopi heraf samt modtaget sagens akter. Klagen har herefter været behandlet på et møde i Patientskadean- nævnet den 20. februar 2002, hvor nævnet traf føl- gende

AFGØRELSE

Patientforsikringens afgørelser af 7. december 2000, 22. januar 2001, 26. april 2001 og 19. sep- tember 2001 tiltrædes i det omfang, de er påklaget.

Denne afgørelse kan indbringes for landsretten in- den seks måneder efter, at afgørelsen er meddelt. Landsretten kan stadfæste, ophæve eller ændre afgø- relsen.

Begrundelse for afgørelsen:

...

Ifølge erstatningsansvarslovens § 1, stk. 1, skal den, der er ansvarlig for personskade, betale er- statning for helbredelsesudgifter og andet tab som følge af skaden. Der ydes erstatning for udgifter til rimelige og nødvendige foranstaltninger, som har til formål at søge skadelidte helbredt, eller som står i forbindelse med skadelidtes helbredelse. Det er som udgangspunkt kun skadelidte selv, der kan kræve erstatning og ikke andre personer, som indirekte lider tab ved personskaden. I praksis er der dog ydet erstatning til forældre for tidsfor- brug/tabt arbejdsfortjeneste i forbindelse med pas- ning af skadelidte, når skadelidte er et mindre- årigt barn.

Patientskadeankenævnet tiltræder med den af Patientforsikringen anførte begrundelse, at A [redacted] ikke er berettiget til yderligere erstatning for sit tidsforbrug i forbindelse med patientskaden, og at hun ikke er berettiget til erstatning for løntab, der i øvrigt er udokumenteret.

Godtgørelse for varigt mén fastsættes efter erstatningsansvarslovens § 4, under hensyn til skadens medicinske art og omfang og de forvoldte ulemper i skadelidtes personlige livsførelse. Méngraden fastsættes efter forholdene på det tidspunkt, hvor skadelidtes helbredstilstand bliver stationær, med 3.120 kr. pr. méngrad. Der ydes godtgørelse for den del af det varige mén, som skyldes patientskaden, og ikke for det mén, der kan tilskrives grundsygdommen.

Patienssskadeankenævnet tiltræder, at J [redacted] er påført et varigt mén på 12 procent som følge af patientskaden. Nævnet har lagt vægt på, at han er højrehåndet, og at det fremgår af speciallægeerklæringen af 13. juli 2000, at udadrotationen i højre underarm er ophævet. Nævnet har videre lagt vægt på, at det fremgår af erklæringen, at han har problemer med at udføre visse funktioner i forbindelse med gymnastik i skolen og i fritiden, samt at han ikke kan løfte på samme måde som tidligere og får ondt i armen ved intensiv belastning. Endelig har nævnet lagt vægt på, at Arbejdsskadestyrelsen ved udtalelse af 20. september 2000 har fastsat méngraden til 12 procent. Det er nævnets vurdering, at J [redacted] gener primært skyldes patientskaden, og at der ikke skal foretages fradrag for følger efter grundlidelsen (ulykken).

Patientskadeankenævnet kan i øvrigt oplyse, at Arbejdsskadestyrelsens vejledende procentsatser vedrører den situation, hvor alle drejebevægelser i underarmen er ophævet.

Patientskadeankenævnet tiltræder, at godtgørelsen for varigt mén er blevet nedsat med 15.600 kr. svarende til det beløb, som Alm. Brand (ansvarsforsikringsselskabet) havde udbetalt i mén godtgørelse før Patientforsikringens afgørelse af 7. december 2000. Nævnet har lagt vægt på, at det er et grundprincip i dansk erstatningsret, at skadelidte skal have høj grad af dækning for sine tab og skader, men ikke derudover må opnå en berigelse. Ifølge patientforsikringsloven § 7, kan patienten ikke rejse erstatningskrav over for nogen, som måtte have pådraget sig erstatningsansvar for skaden, i det omfang pa-

tienten kan opnå erstatning i henhold til loven. Det følger også heraf, at der ikke kan ske kumulation med erstatningskrav efter de almindelige erstatningsregler. Nævnet har yderligere lagt vægt på, at afgørelsen af 22. januar 2001 er i overensstemmelse med praksis på området, samt at J. [redacted] ikke kunne have indrettet sig på afgørelsen af 7. december 2000, da klagefristen ikke var udløbet i januar 2001.

Patientskadeankenævnet finder i øvrigt, at der ikke er holdepunkter for at konkludere, at Patientforsikringen før afgørelsen af 7. december 2000 har haft kendskab til eller burde have indset, at J. [redacted] havde fået udbetalt mén godtgørelse af Alm. Brand.

På den baggrund finder Patientskadeankenævnet, at hverken A. [redacted] eller J. [redacted] er berettiget til yderligere erstatning eller godtgørelse efter lov om patientforsikring.

Sagsfremstilling:

J. [redacted] blev den 15. december 1998 indlagt på E. [redacted], idet han havde pådraget sig et brud på højre underarm i forbindelse med gymnastik. Ved undersøgelsen fandt man god puls, fri bevægelighed i hånd og fingre samt intakt følsomhed på højre hånd. Der blev samme dag foretaget påpladssætning af bruddet. Gennemlysning viste, at der var opnået god stilling, og der blev anlagt høj cirkulær gips.

Den 16. december 1998 foretog man røntgenkontrol, der viste god stilling af bruddet. J. [redacted] blev samme dag udskrevet til løbende ambulant kontrol.

Den 18. december 1998 blev J. [redacted] indkaldt til undersøgelse, da man havde fået mistanke om ledskred i håndleddet. Hverken røntgenundersøgelse eller klinisk undersøgelse pegede dog på, at der var tale om ledskred i håndleddet.

Ved ambulant kontrol den 30. december 1998 var der uændret stilling af bruddet, og der var endnu ingen nydannelse af knoglevæv (callus).

Ved ambulant kontrol den 13. januar 1999 var der begyndende callusdannelse, og bruddet var fortsat i god stilling.

Den 27. januar 1999 viste røntgenundersøgelse kraftig callusdannelse og næsten ophævet vinkling i bruddet. Gipsen blev fjernet, og man anlagde i stedet en gipsskinne på undersiden af armen.

Den 10. februar 1999 var bruddet ved at være helet. Knoglestrukturen syntes dog noget tynd, og man aftalte forsigtig belastning af armen uden gips.

Ved ambulant kontrol den 3. marts 1999 konstaterede man bedre opheling af bruddet. J. [redacted] måtte nu begynde med yderligere belastning.

Ved ambulant kontrol den 7. april 1999 konstaterede man, at der var god opheling af bruddet, men at J. [redacted] endnu ikke havde fuld bøje- og strækkeevne i underarmen. Behandlingen blev herefter afsluttet.

De har anmeldt sagen til Patientforsikringen ... Det fremgår af anmeldelsen, at J. [redacted] har nedsat funktionsevne i armen som følge af, at bruddet er vokset forkert sammen.

Patientforsikringen har ved afgørelse af 11. juli 2000 meddelt Dem, at J. [redacted] er påført en erstatningsberettigende skade i form af et ikke-erkendt ledskred i håndleddet. Afgørelsen er truffet i henhold til patientforsikringslovens § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, nr. 1.

Patientforsikringen har til brug for erstatningsopgørelsen indhentet en lægeerklæring II af 27. april 2000 og en invaliditetsattest af 28. april 2000 fra læge N. [redacted]. Det fremgår heraf, at J. [redacted] har nedsat funktionsevne i højre arm, og at underarmen stort set ikke kan drejes udad.

De har endvidere fremsendt en udtalelse af 20. september 2000 fra Arbejdsskadestyrelsen - udarbejdet til brug for en ansvarsforsikringssag hos Alm. Brand - til Patientforsikringen...

Patientforsikringen har ved afgørelse af 7. december 2000 meddelt Dem, at J. [redacted] er berettiget til 37.440 kr. (eksklusiv renter) i godtgørelse for varigt mén. Stationærtidspunktet blev fastsat til den 7. april 1999, og méngraden blev fastsat til 12 procent. J. [redacted] har samtidig fået afslag på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhversevnetab samt godtgørelse for svie og smerte, mens De har fået afslag på erstatning for udgifter til transport og tidsforbrug i

forbindelse med sygeperioden. Afgørelsen er truffet i henhold til patientforsikringslovens § 5, stk. 1.

Patientforsikringen har ved afgørelse af 22. januar 2001 ændret afgørelsen af 7. december 2000 for så vidt angår godtgørelse for varigt mén, således at J. [redacted] kun er berettiget til 21.840 kr. (eksklusiv renter) svarende til mén godtgørelse på 7 procent. Baggrunden var den, at Patientforsikringen den 11. januar 2001 var blevet bekendt med, at Alm. Brand forud for afgørelsen af 7. december 2000 havde udbetalt mén godtgørelse svarende til en méngrad på 5 procent. Afgørelsen er truffet i henhold til patientforsikringslovens § 5, stk. 1.

De har ved brev af 4. marts 2001 klaget over afgørelserne af 7. december 2000 og 22. januar 2001. De har anført i klagen, at den fastsatte méngrad på 12 procent skal forhøjes væsentligt med henvisning til, at J. [redacted] har mistet drejningsmomentet i højre arm og derfor har besvær på alle områder, hvor han skal bruge armene. Det fremgår endvidere af klagen, at De ikke kan acceptere, at mén godtgørelsen er blevet nedsat.

Patientforsikringen har ved brev af 26. april 2001 meddelt Dem, at De ikke er berettiget til erstatning for et udokumenteret løntab i forbindelse med deltagelse i J. [redacted] lægebesøg. Afgørelsen er truffet i henhold til patientforsikringslovens § 5, stk. 1.

Patientforsikringen har efterfølgende genoptaget sagen og meddelt Dem ved afgørelse af 19. september 2001, at A. [redacted] formelt set er berettiget til erstatning for sit tidsforbrug i forbindelse med J. [redacted] skade, men at der ikke kommer yderligere erstatning til udbetaling, fordi hun allerede har modtaget skønsmæssig erstatning på i alt 10.000 kr. herfor af Alm. Brand. Afgørelsen er truffet i henhold til patientforsikringslovens § 5, stk. 1.

..."

I tilknytning til sagsfremstillingen i sagsøgtes afgørelse er bl.a. oplyst følgende:

I en erklæring af 13. juli 2000 fra overlæge, speciallæge i ortopædkirurgi J. [redacted] er det bl.a. anført:

"RØNTGEN

Jeg har d.d. foranlediget røntgenoptagelse af højre underarm, som viser begge bruddene ca. midt på de 2 underarmsknogler er solidt ophelede. I sideplanet ses dog en vinkling i spolebenet på knap 20 grader og i forfraplanet ses en vinkling på albuebenet på godt 15 grader, men der er egentlig god afstand mellem de 2 knogler svarende til brudstedet. Der er formentlig kommet en lille relativ forkortning af albuebenet. Der er ingen synlige forandringer i håndleddet eller albueledd.

...

KONKLUSION

Det drejer sig således om en 12-årig skoleelev, der ved fritidsulykke den 15.12.98 pådrager sig et tværbrud midt på højre underarm spoleben og albueben.

Behandles samme dag med påpladssætning og fikseation af bruddet i høj cirkulær gips i 6 uger. Gipsskinne i 14 dage herefter.

Klager i dag over akavet funktion af højre underarm pga. manglende udadrotation og det medfører vanskelighed med visse funktioner, både under gymnastik i skolen og i fritiden.

Han kan ikke løfte og bære på samme vis som tidligere og han kan få ondt i armen ved intensive belastninger, eksempelvis sport.

Objektivt finder man totalt ophævet udadrotation i højre underarm, beskedent indskrænkning af indadrotationen. Hængselbevægeligheden i albue og håndled er i orden og håndfunktionen er normal.

Der er fuld overensstemmelse mellem de subjektive klager, de objektive fund og det på røntgen set. Tilstanden må aktuelt betragtes som stationær, så sagen kan afgøres på det foreliggende.

..."

Arbejdsskadestyrelsen afgav den 20. september 2000 en udtalelse om mengraden. Det anføres heri bl.a.:

"Udtalelsen vedrører det ulykkestilfælde som skadelidte var udsat for den 15. december 1998, hvor han faldt og brækkede højre arm.

På grundlag af de foreliggende oplysninger vurderer vi méngraden til 12 procent, jf. erstatningsansvarslovens § 4.

Vi har lagt vægt på erklæring fra J. [REDACTED] af 13. juli 2000.

...

Sagen har været forelagt for styrelsens lægekonsulent i ortopædkirurgi.

Stationærtidspunktet er fastsat til 7. april 1999, hvor skadelidte blev afsluttet fra E [REDACTED] [REDACTED]."

I stævningen, der er udfærdiget af advokat Hanne Christoffersen, er der alene nedlagt påstand om, at sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgers ménprocent udgør mindst 15 %. Der er taget et forbehold om "at fremkomme med yderligere påstande og anbringender". Ved processkrift modtaget i landsretten den 27. juni 2003 har sagsøgeren nedlagt yderligere påstande, idet sagsøgeren gør "krav om, at der betales erstatning for den tabte arbejdsfortjeneste A [REDACTED] har haft - yderligere kr. 8.100.", og at sagsøgte samtidig skal anerkende, "at sagsøgeren skal have udbetalt 15.600 kr., som mangler i henhold til Patientforsikringens afgørelse af 7.12.2000".

J [REDACTED] har bl.a. forklaret, at han ikke kan dreje højre underarm ret langt. Det er ikke på grund af smerter, men fordi den simpelthen ikke kan drejes længere end forevist retten. Han har siden juni 2003 haft fritidsjob på et bibliotek med bl.a. opsætning af bøger. Det gav smerter i armen. Smerterne kom, når han havde brugt armen meget. Han sidder nu ved skranken. Han får også i dag smerter i armen, når han har brugt den meget. Han er gymnasieelev og går i 1.g. Han klarer sig godt og deltager med nogle begrænsninger i gymnastik. Han spiller ikke længere håndbold, og han har problemer med nogle slag i badminton.

A■■■■ har bl.a. forklaret, at der er sket noget yderligere med armen, efterhånden som J■■■■ er vokset. Knoglerne er vokset sammen og fortykkede. Det ser meget akavet ud, når han forsøger at løfte ting. Når han skal løfte og dreje ting må han nogle gange dreje hele kroppen.

Sagsøgeren har i sit påstandsdokument, som er uarbejdet af hans forældre, anført følgende til støtte for sine påstande:

"Landsretten skal forhøje J■■■■'s mén godtgørelse, da skaden begrænser J■■■■ meget i både jobmuligheder og fritidsaktiviteter. J■■■■'s aktiviteter er reduceret især i idræt, hvor der er belastningssmerter ved øvelser, der medfører brug af højre arm, såsom gymnastik, boldspil som håndbold, basketball, volleyball, dødbold, høvdingebold og badminton.

J■■■■'s fritidsjob på Varde Bibliotek, giver også problemer - dels består jobbet af bogopsætning og arbejde ved skranken - J■■■■ har specielt problemer i forhold til bogopsætning, idet en typisk vagt på 3 timer medfører smerter i armen.

Når J■■■■ taler om hvad han gerne vil som voksen, har han altid sin arm i tankerne, han ville aldrig kunne bestride job som politimand, pilot, ligesom han ikke kan blive soldat eller meget af det drenge drømmer om. Heldigvis er J■■■■ boglig begavet, så det heller ikke er uddannelser som tømrer, murer, mekaniker o.l. han skal i gang med, det ville ganske enkelt være umuligt for ham at bestride fysisk krævende arbejde.

Men selv når det gælder universitets uddannelser føler J■■■■ at armen kan give begrænsninger. J■■■■ drømte en overgang om at blive arkæolog, men fandt det ikke realistisk at læse arkæologi efter at han havde været i praktik i en uge, han er bange for at armen vil blive en hindring, da der til trods for maskinerne stadig er megen fysisk aktivitet i faget. J■■■■ må desuden prise sig lykkelig for at den bærbare computer er opfundet, da hans håndskrift ganske enkelt er blevet ulæseligt efter ulykken og det at skrive på en tavle er mere end svært for ham, det er således ikke kun grovmotorikken men i høj grad også finmotorikken det er gået ud over.

Samtidig er der en række fritidsaktiviteter, såsom badminton og håndbold, som J. i dag dyrker i meget begrænset omfang, i forhold til før skaden, da der også her er smerter forbundet med udøvelsen af aktiviteten.

J. er således stærkt begrænset i forhold til at holde sig i form, da man kan frygte at mange af de aktiviteter der er forbundet hermed vil give slidskader på kroppen, han vil selvfølgelig kunne løbe og cykle, men vil være udelukket fra de fleste mere "sociale sportsgrene".

J. har allerede og vil få flere problemer i forhold til ganske almindelige hverdagsting, idet han ikke kan udføre mange af de opgaver og småreparationer der er i hus og have.

Ud over belastningssmerter, frygter vi at J. vil få slidskader både i håndled, albue, skulder og ryg, da han kompenserer ved at bruge sin krop anderledes end, hvis skaden ikke var sket."

Sagsøgte har i sit påstandsdokument anført bl.a. følgende:

"Ad sagsøgerens påstand om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og betaling af kr. 15.600,-

Til støtte for den principale påstand om afvisning gøres det gældende, at sagsøgeren efter søgsmålsfristens udløb kun kan regulere i den påstand han nedlagde inden søgsmålsfristens udløb, men kan ikke nedlægge nye påstande, og at de i replik af 26. juni 2003 nedlagte påstande derfor skal afvises, da søgsmålsfristen for indbringelse for landsretten udløb den 24. oktober 2002, jf. patientforsikringslovens § 16, stk. 2.

På tidspunktet for søgsmålsfristens udløb havde sagsøgeren alene indbragt den del af afgørelsen, der vedrørte fastsættelse af varigt mén, og i stævningen af 23. oktober 2002 tilkendegav sagsøgeren endvidere eksplicit, at sagen kun omhandlede dette spørgsmål.

...

Til støtte for den subsidiære frifindelsespåstand gøres det gældende, at A. ikke er berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste,

og at der intet er fremlagt til dokumentation - eller blot sandsynliggørelse - af et sådant krav.

For så vidt angår kravet om betaling af kr. 15.600,- gøres det gældende, at godtgørelsen for varigt mén med rette er blevet nedsat med kr. 15.600,-, idet forsikringsselskabet Alm. Brand har udbetalt godtgørelse for varigt mén med dette beløb. Dette er i overensstemmelse med grundprincippet i dansk erstatningsret om, at skadelidte skal have dækket sine tab, men ikke derudover må opnå en berigelse.

Ad sagsøgerens påstand om godtgørelse for varigt mén:

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte sagsøgte afgørelse af 23. april 2002 ..., hvor sagsøgte udmålte blandt andet godtgørelse for varigt mén som følge af den anerkendte patientskade i forhold til en méngrad på 12 %.

Erstatning og godtgørelse efter patientforsikringsloven skal fastsættes efter reglerne i erstatningsansvarsloven, jf. lovens § 5, stk. 1. Det betyder, at godtgørelse for varigt mén skal udmåles efter erstatningsansvarslovens § 4.

Det må ved bevisbedømmelsen tages i betragtning, at sagsøgte på grund af sin sammensætning, der bl.a. omfatter medlemmer med lægevidenskabelig baggrund, brugen af speciallægekonsulenter ved afgørelserne, og gennem behandling af et stort antal sager har en særlig erfaring i at bedømme sager - herunder om udmåling af erstatning - efter patientforsikringsloven, og at der derfor skal være et sikkert grundlag for at tilsidesætte afgørelsen. Det gøres overordnet gældende, at sagsøger ikke har ført bevis herfor.

Stævningen indeholder heller ikke nye oplysninger eller dokumentation i forhold til grundlaget for sagsøgte afgørelse, og stævningen giver derfor ikke i sig selv grundlag for at rejse tvivl om rigtigheden af sagsøgte afgørelse. Endvidere har sagsøgeren intet fremlagt, der støtter påstanden, idet de af sagsøgeren fremførte forhold alle vedrører forhold, der er indtrådt efter sagsøgte traf afgørelse i sagen den 23. april 2002..., og sagsøgeren burde således i stedet søge sagen genoptaget. Men det er ikke forhold, der kan tages i betragtning ved bedømmelsen af nærværende sag, der alene skal bedømmes efter oplysningerne og

bedømmes efter oplysningerne og forholdene på tidspunktet for sagsøgtes afgørelse.

Ad sagsøgerens subsidiære påstand:

Til støtte for afvisningspåstanden gøres det gældende, at påstanden hverken efter sin formulering eller sit indhold vedrører sagen mod sagsøgte eller forhold, som i øvrigt vedrører sagsøgte, ..."

Landsrettens begrundelse og resultat:

Ved først at nedlægge påstand om erstatning på 8.100 kr. i tabt arbejdsfortjeneste til A [redacted] i det processkrift, som er modtaget i landsretten den 27. juni 2003, ca. 8 måneder efter søgsmålsfristens udløb, er sagsøgeren afskåret fra at få denne del af den principale påstand prøvet ved domstolene. Denne del af påstanden afvises derfor.

Under hensyn til at kravet på yderligere 15.600 kr. til sagsøgeren har nær sammenhang med spørgsmålet om størrelsen af mén godtgørelsen, og under hensyn til det forbehold, der er taget i stævningen, findes der - uanset kravet først er rejst efter søgsmålsfristens udløb - ikke at være fornødent grundlag for at afvise denne del af den principale påstand.

Af de grunde, som er anført i sagsøgtes afgørelse af 20. februar 2002, tiltrædes det, at godtgørelsen for varigt mén er nedsat med 15.600 kr.

Der er ikke for landsretten tilvejebragt det fornødne sikre grundlag for at tilsidesætte Arbejdsskadestyrelsens vurdering af méngraden, og dermed heller ikke for at tilsidesætte Patientenskadeankenævnets afgørelse af 20. februar 2002, hvorefter méngraden er fastsat til 12%. Det bemærkes herved, at såvel Arbejdsskadestyrelsen som sagsøgte under lægefaglig medvirken har inddraget oplysningerne i speciallægeerklæringen fra overlæge B [redacted].

Landsretten tager herefter i det hele sagsøgtes frifindelses-
påstand til følge for så vidt angår den principale påstands
1. og 3. led.

Af de grunde, som sagsøgte har anført, kan den subsidiære på-
stand ikke anses for egnet til at blive taget under påkendel-
se, hvorfor landsretten afviser sagsøgerens subsidiære på-
stand.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Sagsøgeren, J. [REDACTED] principale påstands 2. led
og den subsidiære påstand afvises. I øvrigt frifindes sagsøg-
te, Patientskadeankenævnet.

Sagens omkostninger skal sagsøgeren inden 14 dage betale til
sagsøgte med 12.500 kr.

Bache

Vogter

Bjerg Hansen

cfr.

Uden betaling.

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Vestre Landsret,

Viborg, den 28. januar 2005.

Mette Kragh Rasmussen

Retssekretær